

Kampen in 2015

Brunnepe bruist

door Maarten van Gemert

Kampen kabbelt voort. Brunnepe lijkt rustig mee te kabbelen. Maar onder de oppervlakte bruist het stadsdeel dat ouder is dan Kampen zelf. Onder water zien we grote en kleine concentraties van schuimende verwickelingen. Allereerst is daar natuurlijk de vondst van de eeuw. Nee, deze eeuw is nog maar kort. Laten we zeggen de vondst van de afgelopen eeuwen: de IJsselkogge. Net buiten de Buitenhaven blijkt er een gaaf exemplaar van een middeleeuwse kogge op de IJsselbodem te rusten. Strikt genomen ligt die voor de oever van Brunnepe, maar hij behoort natuurlijk toe aan Campen. Zelfs onder water kan men gebiedsverboden instellen en we moeten op ruime afstand blijven. Als we boven water komen en de kade opklimmen, staan we op de Veerweg. Menig Kampenaar, maar ook de pers, van lokaal tot internationaal, heeft vanaf deze dijk tussen Berkterrein en IJssel de verrichtingen rondom de IJsselkoggeberging gevolgd. Over de Veerweg loopt de skeelerroute die wijkagent Jean Louis Becker jaren geleden uitzette voor een burendag. Doch Jean Louis heeft ons verlaten. De wijkdiender, die bij menige Brunnepenaar een potje kan breken, moest vertrekken naar een ander Kamper stadsdeel. Als kleine hommage aan hem, binden we de skeelers onder en gaan op pad. Van de Veerweg tot de binnenstad waren eind 2014 meerdere straatnaambordjes door een speelse Brunnepenaar hernoemd. De gecorrigeerde straatnamen riepen associaties op waarvoor bij de Veerweg en omgeving een waarschuwbord had mogen hangen: voor skeelers en ander rollend verkeer geldt slipgevaar wegens de rijkelijke uitscheiding van onze kwispelende viervoeters.

De Buitenhaven, die we passeren als we het voetpad afrijden richting Noordweg, bruist van aspiratie. Voor, tijdens en na de Hanzedagen in 2017 zou de Koggewerf een toeristische trekpleister van formaat moeten worden. Plannenmakers en bestuurders fantaseren erop los. Dit heeft ook de nieuwe eigenaresse gedaan van de portierswoning aan de rand van het Berkterrein. Eindelijk is dit monumentale diamantje in vertrouwde handen overgegaan en kan de schandvlek langzaam maar zeker uitgewist worden. De trotse bezitster blijkt al jaren geleden haar oog op het pand te hebben laten vallen.

Soms kost het echter moeite en geduld om de liefde van je leven te veroveren. De aanhouder wint, blijkt maar weer eens, en dat geldt ook voor café De Woonboot die we verderop aan de Noordweg passeren.

De Woonboot vaart zeer wel. Zoals het gevonden koggewrak eeuwen geleden strandde in de IJssel, zo is de kroeg vorig jaar voor anker gegaan aan de Noordweg. De uitspanning ligt er echter verre van roerloos bij. Met Sinter-

Jean Louis maakt een proefrit op zijn skeelerroute.

Stef Ekkel vertrouwt de tap toe aan zijn zus Greetje.

klaas is het eenjarig jubileum wel geruisloos maar niet stilletjes voorbijgegaan. Juist die middag is er met veel feestgedruis een videoclip opgenomen van Stef Ekkel. Ongetwijfeld met toestemming van de nieuwe eigenaresse, want Stef heeft het café na een half jaar overgedragen aan zijn oudste zus. Greetje heeft vanaf het begin meegedraaid en heeft nu alle verantwoording gekregen, zodat Stef zich op zijn drukke zangcarrière kan richten.

Als we vanuit het café schuin naar links kijken, zien we een doodse Noorderkerk. De Hervormde Gemeente heeft vorig jaar al het leven stil gelegd van deze, nog niet lang geleden geheel gerenoveerde, kerk. Maar van uitstel kwam toch afstel. In een uitgebreid proces, en na interactie met gemeenteleden, heeft de Algemene Kerkenraad besloten de knusse Noorderkerk te vervreemden. Het laatste beetje bescherming biedt nog de monumentale status. Onze Kamper orgelvirtuoos Gerwin van der Plaats, tevens dirigent van meerdere koren, droomt ervan de Noorderkerk om te zetten naar één groot korencentrum voor repetities en uitvoeringen. Omdat de Noorderkerk ons voorlopig niets meer kan bieden, rollen we door de Middelbuurtstraat naar de Wilhelminalaan. Daar stuiten we op de gereformeerde Westerkerk, die wel toekomst gegund wordt, zelfs door de Hervormde Gemeente.

De hernieuwde glorie van de peerdestal aan de Beltweg.

De klokken van de Westerkerk willen wel eens op hol slaan. Het plotseling opkomende zondagsgevoel verstoort dan voor menige Brunnepenaar het weekritme. Misschien staat dat wel symbool voor het feit dat de kerk uit de tijd is. Qua entourage en faciliteiten wel te verstaan, want het volk stroomt er nog graag heen. Deze stroom zal aanhouden en bruisen, want de Westerkerk blijft gespaard. Daarmee behoudt Brunnepe een volwaardige kerk. De stroom kerkgangers wordt vermeerderd met de bezoekers van de Broederkerk. Die maken plaats voor de hervormde gemeenteleden van de Bovenkerk. Volgens de laatste plannen wordt de Bovenkerk, evenals de Noorderkerk, buiten (kerkelijk) gebruik gesteld. Zo zijn er al drie verschuivingen in de kerkelijke stromen en wordt de pijn verdeeld. Wijzigende stromingen heeft ook de IJssel sinds haar ontstaan gekend. Daarover is eenzelfde geschiedenis te schrijven als over Kampen. Tijdens het grote duikavontuur bij de IJsselkogge, en onderzoek van haar nabije omgeving, bleek zelfs de oever van Brunnepe verschoven te zijn.

Maar vooraleer weer te gaan snorkelen onder het bruine water (brun apa), dat Brunnepe haar naam gaf, rollen we verder op onze, op de kasseien oncomfortabele, skeelers. We stuiteren voorbij de Westerkerk aan de kant van

De bedreigde Brunneper Bongerd.

de Reijersdam, daar waar Brunnepe vroeger ophield en de polder begon. Terug bij de Noordweg steken we die over en komen we in de Geert van Woustraat die volop heeft gebruikt dit jaar. Er is een wijkvereniging opgestaan die zich inzet voor een leefbare en levendige buurt, Brunnepe aan 't Roer geheten. De speeltuin is geheel vernieuwd, in goede samenwerking met Stichting Welzijn Kampen en gemeente Kampen, waarvan het opperhoofd de speeltuin kwam openen. Daaraan werd een straatfeest gekoppeld en later bruiste het bij de Kerstmarkt en de Dag van de Armoede, allemaal geenszins armoedige activiteiten.

Achter de speeltuin staan we snel bij jachthaven de Riette en de Peerdestal. Ook die laatste is in vertrouwde handen overgegaan en de volgende Brunneper schandvlek kan langzaam maar zeker uitgeveegd worden. Een bouwrijvere zzp'er heeft zich over de voormalige stadsmanege ontfermd en het monumentale pand in de historierijke omgeving van de oude gemeentewerf omgezet naar woning en werkplaats. Het interieur was niet meer te redden en het laatste wat refereert aan de oorspronkelijke functie is de opgepoetste windvaan in de vorm van een paard.

Langs de werf en achter de Geert van Woustraat loopt het verlengde van de

Brunneper Bongerd. De gemeenteraad is tot bezinning gekomen en weigert mee te werken aan bebouwing op de groenstrook. Sterker nog, er is een rondkend document opgesteld over deze Groene Long van Brunnepe. Aan zoveel visie als hierin aan de dag wordt gelegd, kan menig bestuurder, uit menige politieke laag, een puntje zuigen. Brunnepers tonen in ieder geval ruggengraat en weten al sinds de 12de eeuw te overleven. Al behoudt ze maar één (groene) long, Brunnepe blijft ademen. Desnoods met zuurstofflessen, zoals de duikers bij de enorme gele hijskraan op de IJssel, die we in de verte zien opdoemen. We zijn terug bij de Veerweg op de skeelerroute van Jean Louis. Hij is overgeplaatst naar de belendende binnenstad, maar keerde nog wel even terug met de jaarwisseling, want dat carbidfeestje wilde hij niet missen. Samen met de burgervader droeg Jean Louis zijn wijk over aan opvolger Ewoud Eshuis - in stijl, door gedrieën op de melkbussen plaats te nemen. Een gepast feestje. Zoals de duikers van de IJsselkogge onder water hoogtijdagen beleven voor de kust van Brunnepe, zo fuift menige inwoner op het vasteland van Brunnepe. Volstrekt geen kabbelen, want de verwickelingen duren voort. Boven en onder de oppervlakte. Brunnepe bruist.